

משך חכמה במדבר פרשת בהעלותך פרק יא פסוק א

(א) ויהי העם כמתאוננים רע באזני ה'. הענין, כי כבר אמרו חז"ל [ספרי (פיסקא סד)] כי אין מוקדם ומאוחר בתורה, ופרשה של טמאים בראש חודש ניסן נאמרה (במדבר ט, א) ופרשה של ראש הספר באייר (במדבר א, א). וצוה לפקוד ישראל והלויים (פרקים א - ד) ולעשות דגלים ולהניף הלויים (פרק ח), ואח"כ נסעו ממדבר סיני (פרק י) ובאו בפארן. ולזה התחילו העם להתאונן על הילקח מאתם העבודה וניתנה ללויים. אולם זה חטא גדול, שלא הבינו איך יוגדל עונם בעון העגל, ואיך הובדלו הלויים בקידוש השם, "וישמע ה' ויחר אפו ותבער בם אש ה'" [וכמו שנשרפו מאתיים וחמשים איש המתלוננים על הכהונה]. "ותאכל בקצה המחנה", לפי שיציאת העגל היה על ידי מיכה שהטיל הטס של משה שכתוב עליו "עלה שור", ומיכה משבט דן קאתי [וכמאמרם "והמים להם חומה" (בשלח יד, כד) - חימה כתיב] והוא היה מאסף לכל המחנות (לעיל י, כה), ולכן שלטה בו האש. ולזה "ויצעק העם אל משה" - שהוא אבי וראש שבט לוי - ועליהם התלוננו: